

meget, som Hartkorn den Gang var værd ifølge „Statistisk Aarvog“. Jeg udtalte den Gang, at ifølge Trap var Thaarupgaard ansat til 21³/₄ Td. Hartkorn, og at den vurderedes til 290,000. Dette bliver 13,300 Kr., medens 1 Td. Hartkorn ifølge „Statistisk Aarvog“ den Gang kun var 5,300 Kr. værd. Se, nu kommer jeg til den Maade, hvorpaa det ærede Medlem benytter Tal, og som jeg vil bede det høje Ting lægge Mærke til. Jeg sagde den Gang, at saa mange Tdr. Hartkorn var Thaarupgaard ansat til, og saa sagde jeg: det staar i Trap. Jeg staar her med Trap i Haanden, Traps 2den Udgave, og der staar følgende: „Hovedgaarden Thaarupgaard med Ladeplads 21³/₄ Tdr. Hartkorn med 337 Tdr. Land Ager osv. Nu siger det ærede Medlem: Ja, men Gaarden var 29 Tdr. Hartkorn, det staar i Trap.

Ja, det er ganske rigtigt, det staar i sidste Udgave af Trap, som, vel at mærke, er udkommen 1901. Men nu vil jeg spørge det ærede Medlem, hvorledes han mener, at Højesteretssagfører Shaw i 1889 kunde benytte den Udgave af Trap, som først er udkommen 1901. Se, det er den Maade, det ærede Medlem benytter Tal paa, og saa siger han om mine Tal, at de ere fuldstændig urigtige, fuldstændig fejle. Jeg sagde den Gang, at hvis det ærede Medlem havde slaet op i Trap og set, hvor meget Hartkorn Thaarupgaard havde, og divideret det ind i den Sum, den blev takseret til, vilde han have fundet ud, at det var 13,300 Kr. pr. Td. Hartkorn, medens Ejendomme i Jylland den Gang kun stod til 5,300 Kr. pr. Td. Hartkorn. Saa har det ærede Medlem den Dristighed at sige til mig: Ja, i Trap staar der 29 Tdr. Hartkorn, det er kun 10,000 Kr. — vel at mærke: i den Udgave af Trap, som ikke var udkommen den Gang; det er en smuk Maade at benytte Tal paa. Men for Resten behøvede det ærede Medlem slet ikke at have argumenteret i den Retning. For selv om det ærede Medlems Tal vare fuldstændig rigtige, og det altsaa blev 10,000 Kr. pr. Td. Hartkorn, var dette dobbelt saa meget, som Hartkorn ellers var takseret til i Jylland. Og saa er der endvidere en Ting til, at inden dette Laan blev stiftet, solgtes der et Stykke Hedejord fra Gaarden, det, hvorpaa nu Dalgasplantagen ligger, altsaa Ejendommens Værdi er derved bleven yderligere forringet. Det viser altsaa, at den Taksation var meget betydelig større end den Værdi, man ellers almindeligvis mener, at en Ejendom har derovre.

Det ærede Medlem gik ganske uden om det Faktum, at man ikke skred ind, da der ikke betaltes Renter af Gaarden, at Bahnson fik Henstand og ikke erklæredes for fallit, at Gaarden ikke sattes til Tvangsauktion, og at man siden heller ikke krævede Renter af de 70,000 Kr. Men derimod sagde det ærede Medlem, at noget andet, jeg havde sagt, var lige saa urigtigt — han brugte endogsaa den dristige Paastand, at det var „selvfølgelig“ lige saa urigtigt; det, jeg havde sagt, der *selvfølgelig var lige saa urigtigt*, det var, at Bahnson af Højres Regering og Ministre udnævntes til Direktør for det Classenske Fideikommis med tilliggende Gods Korselitze. Det var „selvfølgelig“ en stor Urigtighed, jeg den Gang havde sagt. Jeg skal nu tillade mig med den højtærede Formands Billigelse af Statskalenderen at oplæse, hvad der staar om det Classenske Fideikommis. Der staar: „Stiftet af Generalmajor Johan Frederik v. Classen...“, og saa staar der noget om Stiftelsens Formaal, hvorpaa det hedder: „Den 31. Marts 1902 ejede Fideikommisset Godserne Korselitze og Carlsfeldt, Ejendommen Arresødal, 3 Gaarde i Amaliegade, 1 Ejendom i Ny Toldbodgade, Classens Have paa Østerbro, de Classenske Boliger ved Godthaabsvejen og en Kapital af over 3 Mill. Kr.“ Det vil altsaa ses, at det at være Direktør for dette Fideikommis er en meget stor og ansvarsfuld Stilling, og at Direktionen har mange Midler at raade over, hvorfor man maa antage, at den Mand, der skal være Direktør her, maa være i Besiddelse af særlig administrativ Dygtighed. Jeg tillod mig at gøre den Bemærkning, at det forekom mig meget mærkeligt, at General Bahnson efter de Beviser, han havde givet, var bleven Direktør; man skulde jo synes, at han ikke havde vist særlig Evne til at administrere; det var dog mærkeligt, at man vilde gøre ham til Administrator for saa store Ting. Saa sagde det ærede Medlem: Ja, det er jo selvfølgelig galt, at det var Højres Ministre, nej, Forholdet var det, at Bestyrelsen supplerede sig selv. Men naar man nu ser, hvem der sidder i denne Direktion, der supplerer sig selv, saa viser det sig, at det er Hans Ekscellence kgl. Direktør i Nationalbanken Dr. jur. J. M. V. Nellesmann og Gehejmeetatsraad H. E. Hørring. Jeg gør ganske vist den lille Bemærkning, at det var maaske ikke Højres Regering eller Højres Ministre som saadanne, det er maaske en Fejltagelse, skønt jeg er nu